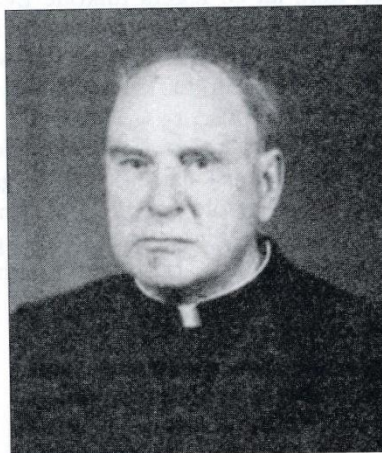

VACLAVS ERELS

(1915–2003)

Negaidīta sēru vēsts pienāca 5. maijā, kad 87. mūža gadā pēc 55 priesterībā nokalpotiem gadiem Dieva priekšā aizgāja ilg-gadējais Bēržu draudzes prāvests Vaclavs Erels.

Dzimis 1915. gada 3. decembrī Varakļānu draudzē kuplā un dievbijīgā sešu bērnu ģimenē. Pēc mācībām vietējā skolā, sajutis Pestītāja aicinājumu, iestājās Rīgas Teoloģijas augstskolā, kuru pabeidza 1947. gadā, un 8. jūnijā metropolīts Antonijs Springovičs svētā Jekaba katedrālē viņu ordinēja par priesteri. Primīcija notika dzimtajā draudzē 13. jūlijā.

Pirmā darba vieta bija Peipiņu un Ragleļu draudzē, kur priesteris kalpoja līdz 1949. gadam. Seko Kombuļi un Skaista. 1956. gadā viņš kalpoja Nagļu draudzē, bet no 1958. līdz 1968. gadam – Strūžānos un Krišjānos. 1968. gada 28. augustā garīgā priekšniecība V. Erelu iecēla par Bēržu draudzes prāvestu, lūdzot apkalpot Augustovas, Tilžas un Krišjāņu draudzi.

Priesteris V. Erels kalpoja Bēržu draudzē 35 gadus. Pienāca vecums, un pēdējos gados smagā gadu nasta lika sevi jūtami manīt. Daudzi priesteri un arī ticīgie aicināja sirmo dvēseļu ganu doties pelnītā atpūtā, bet prāvests turpināja kalpot, lai arī dievkalpojumu vajadzēja vadīt, sēžot invalida ratiņos. Viņš mēdza teikt: «Pāvests bīskapus atlaiž pensijā 75 gadu vecumā, bet priesterus no uzticētajiem pienākumiem atbrīvo vienīgi Jezus Kristus.

Mīlestībā uz Jēzu Kristu ar prieku uzņēmos svētos pienākumus viņa Baznīcas priekšā savā Priesterības svētību dienā. Es kalpošu Jēzum līdz nāvei.»

Pestītājs savu uzticīgo kalpu atbrīvoja no visiem pienākumiem gaišajā Lieldienu rītā – 2003. gada 20. aprīlī, kad sirmais priesteris pakrita pie altāra. Tomēr garā stiprais cilvēks nosēdēja gandrīz līdz dievkalpojuma beigām un tikai tad lūdza vīrus, lai viņu nogādā dzīvoklī. Kad sirmo priesteri nesa pa sakristejas durvīm, viņš lūdza, lai krēslu pagriež pret tautu, kas bija dievnamā. Un prāvests V. Erels, svētot baznīcēnus ar krusta zīmi, teica: »Lai Dieva žēlastība jūs pavada! Kristus augšāmcēlies!« Un dievlūdzejī skaļā balsī atbildēja: »Patiesām augšāmcēlies!«

Acīmredzot priesteris gribēja vēl uzrunāt baznīcēnus, bet vairs nespēja. Tā prāvests atvadījās no savas Bēržu draudzes Lieldienu rītā. Kā uzticīgs Kristus karavīrs viņš cīnījās līdz pēdējam elpas vilcienam.

Prāvesta Vaclava Ereļa apbedīšana notika 8. maijā, izvadot no Varakļānu baznīcas. Šeit viņš bija kristīts, mācījies ticības patiesības un gājis pie pirmās svētās komūnijas. Šajā skaistajā dievnamā viņš celebrēja savu pirmo Svēto Misi, šeit pēc 50 kalpošanas gadiem svinēja zelta jubileju. Sēru liturģiju vadīja Rēzeknes–Aglonas diecēzes bīskaps V. E. Jānis Bulis.

Bēržu draudzes ticīgie cerēja, ka varēs atvadīties no ilggadējā, sirsnīgā un labestīgā prāvesta savā baznīcā. Diemžēl uz Varakļāniem no Bēržiem varēja aizbraukt tikai daži desmiti draudzes locekļi, bet pārējie, asarām acīs, dziedāja sēru dziesmas un psalmus.

Priesteris Vaclavs Erels 55 gadus bija darbojies Dieva, ne cilvēku uzdevumā – sludināja patiesību par debesu valstību, par cilvēka esamību un cēlajiem mērķiem. Smagajos ticības pārbaudījumos gados viņš palika stingrs un nemainīgs savā pārliecībā.

Avots:

Budže, Alberts. Latvijas Romas katoļu priesteri / Alberts Budže.- Rēzekne : Latgales kultūras centra izdevniecība, 2010. – 2. sēj.- 100.- 101. lpp.